

XII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Tillæg til og Ændring i Lov af 14. April 1905 om Tvangsakkord udenfor Konkurs m. m.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 13. November 1931).

Udvalget har i en Række Møder drøftet de i Lovforslaget foreslaaede Ændringer i de pantesikrede Rettigheder samt de i Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 67 af 12. April 1927 om Tillæg til og Ændring i Lov af 14. April 1905 om Tvangsakkord udenfor Konkurs m. v. foreslaaede Ændringer i Afstemningsreglerne ved Indgaaelse af Tvangsakkord. Man er i Samarbejde med Ministeren enedes om at samarbejde de to Forslag til eet, der saaledes nu fremtræder som en Ændring til Lov af 14. April 1905 om Tvangsakkord udenfor Konkurs m. m. Udvalget har modtaget skriftlige Henvendelser fra Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser, Grosrerer-Societetets Komité, Industriraadet, De samvirkende Købmandsforeninger i Danmark samt Provinshandelskammeret, som alle vil findes aftrykt i Betænkningen.

Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal.

Flertallet (Andreasen [Forsinge], Hartvig Frisch, Jensen [Lillering], J. I. Jørgensen, Hans Rasmussen, Jesper Simonsen, Jens Sørensen [Sejlfloed] og Trier) har under Hensyntagen til Øjeblikkets økono-

miske Krise ment det uomgængelig nødvendigt at lette Adgangen til Tvangsakkord for nødstedte Ejere af Landbrugsejendomme. Ud fra den Opfattelse, at de bestaaende Rettigheder for Pant i fast Ejendom er en meget væsentlig Hindring for Tvangsakkorder paa Landet, har Flertallet fuldt ud kunnet slutte sig til Hovedtanken i Ministerens Forslag om, at Fordringshaverne Pantekrav ved en Kendelse af Skifteretten kan nedsættes med det Beløb, der ikke dækkes af Pantet. Overfor de Betæneligheder, som fra anden Side er blevet fremsat vedrørende en saadan Ordning følger for Realkreditten, maa Flertallet hævde, at den nuværende Krise allerede i mange Tilfælde har forrykket Forholdet paa en saa afgørende Maade, at der for den yderste Del af Pantegælden slet ingen reelle Værdier er for Haanden. Overfor denne Kendsgerning har Flertallet ment, at Hensynet til de mange Tusinder, der vil kunne tvinges fra Hus og Hjem, hvis en Tvangsakkordordning ikke kan gennemføres, maa veje tungere end Hensynet til saadanne i øvrigt berettigede Fordringer, der dog ved Lavkonjunkturen har mistet al reel økonomisk Værdi.